

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

28. travnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2001/23/EZ – Članci 3. do 5. – Prijenosi poduzeća – Zaštita prava zaposlenika – Iznimke – Postupak u slučaju insolventnosti – ‚Pre-pack‘ – Opstanak poduzeća – Prijenos (dijela) poduzeća nakon proglašenja stečaja kojem je prethodio *pre-pack*”

U predmetu C-237/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske), odlukom od 29. svibnja 2020., koju je Sud zaprimio 5. lipnja 2020., u postupku

Federatie Nederlandse Vakbeweging

protiv

Heiploeg Seafood International BV,

Heitrans International BV,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: A. Prechal, predsjednica drugog vijeća, u svojstvu predsjednika trećeg vijeća, J. Passer, F. Biltgen (izvjestitelj), L. S. Rossi i N. Wahl, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 30. rujna 2021.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Federatie Nederlandse Vakbeweging, F. M. Dekker, *advocaat*,
- za Heitrans International BV i Heiploeg Seafood International BV, B. Kraaijpoel, J. F. Flieket i I. Spinath, *advocaten*,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i M. J. Langer, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: nizozemski

– za Europsku komisiju, A. Nijenhuis i B.-R. Killmann, u svojstvu agenata,
saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 9. prosinca 2021.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 3. do 5. Direktive Vijeća 2001/23/EZ od 12. ožujka 2001. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona (SL 2001., L 82, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 151.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Federatie Nederlandse Vakbeweging (Nizozemski savez sindikata; u daljnjem tekstu: FNV), nizozemskog sindikalnog udruženja, i nizozemskih društava Heiploeg Seafood International BV i Heitrans International BV (u daljnjem tekstu zajedno: novi Heiploeg), u vezi sa zaštitom prava zaposlenika tih društava nakon prijenosa poduzeća kada je prenositelj podlijegao stečajnom postupku.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Direktivom 2001/23 kodificirana je Direktiva Vijeća 77/187/EEZ od 14. veljače 1977. o usklađivanju prava država članica o zaštiti prava zaposlenika u slučaju prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona (SL 1977., L 61, str. 26.), kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 98/50/EZ od 29. lipnja 1998. (SL 1998., L 201, str. 88.).
- 4 Uvodna izjava 3. Direktive 2001/23 glasi:
„Trebaju osigurati zaštitu zaposlenika u slučaju promjene poslodavca, posebno kako bi se osigurala zaštita njihovih prava.”
- 5 Člankom 1. stavkom 1. točkama (a) i (b) te direktive određuje se:
„(a) Ova se Direktiva primjenjuje na svaki prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona na drugog poslodavca, koji je posljedica ugovornog prijenosa, pripajanja ili spajanja poduzeća.
(b) Podložno podstavku (a) i sljedećim odredbama ovog članka, prijenosom se u smislu ove Direktive smatra prijenos gospodarskog subjekta koji zadržava svoj identitet, znači organizirano grupiranje resursa koje ima za cilj obavljanje gospodarske djelatnosti, bez obzira na to je li ta djelatnost glavna ili sporedna.”
- 6 Članak 3. stavak 1. prvi podstavak navedene direktive određuje:
„Prava i obveze prenositelja, koj[i] na dan prijenosa proizlaze iz postojećeg ugovora o radu ili radnog odnosa, na temelju takvog prijenosa prenose se na preuzimatelja.”

7 Člankom 4. stavkom 1. prvim podstavkom Direktive 2001/23 određuje se:

„Prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona sam po sebi prenositelju ili preuzimatelju ne daje temelje za otpuštanje s radnoga mjesta. Ova odredba ne sprečava moguća otpuštanja iz gospodarskih, tehničkih ili organizacijskih razloga, radi kojih su potrebne promjene u radnoj snazi.”

8 U skladu s člankom 5. te direktive:

„1. Osim ako države članice ne odluče drukčije, članci 3. i 4. ne primjenjuju se na prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona kad prenositelj podliježe stečajnom ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja i pod nadzorom je nadležnog javnog tijela (koje može biti stečajni upravitelj ovlašten od strane nadležnog javnog tijela).

2. Kad se članci 3. i 4. primjenjuju na prijenos za vrijeme stečajnih postupaka (bez obzira na to jesu li ti postupci pokrenuti s ciljem likvidacije imovine prenositelja) i pod uvjetom da su takvi postupci pod nadzorom nadležnog javnog tijela (koje može biti stečajni upravitelj kojeg odredi nacionalno pravo), država članica može odrediti da:

(a) se dugovi prenositelja na temelju ugovora o radu ili radnog odnosa, koji su bili plativi prije prijenosa ili prije početka stečajnog postupka, bez obzira na članak 3. stavak 1., ne prenose na preuzimatelja, pod uvjetom da je taj postupak, u skladu sa zakonom države članice, temelj za zaštitu koja je najmanje jednaka onoj koja je predviđena za situacije na koje se odnosi Direktiva Vijeća 80/987/EEZ od 20. listopada 1980. o usklađivanju zakonodavstava država članica o zaštiti zaposlenika u slučaju insolventnosti poslodavca [SL 1980., L 283, str. 23.],

ili kao alternativa da;

(b) preuzimatelj, prenositelj ili osoba ili osobe u funkciji prenositelja na jednoj strani, i predstavnici zaposlenika na drugoj strani mogu dogovoriti, u onoj mjeri u kojoj to dopušta važeće zakonodavstvo ili praksa, izmjene odredaba i uvjeta zaposlenja zaposlenika kojima je cilj zaštita mogućnosti zapošljavanja, tako da se osigura opstanak poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona.

[...]

4. Države članice poduzimaju primjerene mjere s ciljem sprečavanja zlouporabe postupaka u slučaju insolventnosti radi kojih bi zaposlenici bili uskraćeni za prava koja im pripadaju po ovoj Direktivi.”

Nizozemsko pravo

BW

9 U skladu s člankom 7:663. Burgerlijk Wetboek (Građanski zakonik; u daljnjem tekstu: *BW*), prijenos poduzeća automatski podrazumijeva da se na preuzimatelja prenose prava i obveze koje u tom trenutku za to poduzeće kao poslodavca proizlaze iz ugovora o radu zaključenog između njega samog i zaposlenika koji radi u njemu.

- 10 Članak 7:666. točka (a) BW-a predviđa da se taj članak 7:663. ne primjenjuje na prijenos poduzeća kada je otvoren stečaj nad poslodavcem i kada poduzeće pripada stečajnoj masi.
- 11 Člankom 7:663. i člankom 7:666. točkom (a) BW-a prenose se članak 3. stavak 1. odnosno članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23.

Fw

- 12 Člankom 1. stavkom 1. Faillissementsweta (Stečajni zakon; u daljnjem tekstu: Fw) predviđa se da sud otvara stečajni postupak nad dužnikom na njegov vlastiti prijedlog ili na prijedlog njegovih vjerovnika ili jednog od njih ako je nesposoban za plaćanje i ako ima više od jednog vjerovnika.
- 13 Članak 10. Fw-a određuje da se treće osobe imaju pravo usprotiviti otvaranju stečaja u roku od osam dana, koji teče od dana objave presude kojom se proglašava stečaj dužnika.
- 14 Deklaratorna presuda o stečaju također sadržava ime stečajnog upravitelja i stečajnog suca.
- 15 Člankom 68. Fw-a predviđeno je da je stečajni upravitelj zadužen za upravljanje stečajnom masom i za njezinu likvidaciju. U skladu s nacionalnom sudskom praksom on mora uzeti u obzir interese svih vjerovnika, ali i društvene interese, uključujući interese koji se odnose na očuvanje radnih mjesta.
- 16 U skladu s člankom 40. Fw-a stečajni upravitelj može raskinuti ugovore o radu zaposlenika stečajnog dužnika poštujući otkazni rok od najviše šest tjedana.
- 17 Na temelju članka 64. Fw-a, stečajni sudac nadzire stečajnog upravitelja i provjerava prekoračuje li on svoje ovlasti, djeluje li u interesu svih vjerovnika i ispunjava li pravilno svoju zadaću.

Postupak pre-packa

- 18 Sud koji je uputio zahtjev opisuje *pre-pack* kao nacionalnu praksu koja proizlazi iz sudske prakse, a omogućuje da se u okviru likvidacije dužnikove imovine pripremi prodaja cijelog ili dijela poduzeća koje je dio njegove imovine kako bi se povećale mogućnosti da vjerovnici budu u cijelosti namireni.
- 19 Priprema prodaje sastoji se, među ostalim, od sklapanja ugovora s jednim ili više kandidata na temelju kojeg će im se u cijelosti ili djelomično prenijeti predmetno poduzeće nakon stečaja dužnika. *Pre-pack* se razlikuje od drugih transakcija prodaje koje prethode otvaranju stečaja na način da transakcije prodaje koje su organizirane u okviru tog postupka priprema stečajni upravitelj, nazvan „budući stečajni upravitelj”, pod nadzorom stečajnog suca, nazvanog „budući stečajni sudac”. Njih imenuje nadležni sud, a njihovi položaji kao i njihove dužnosti utvrđeni su sudskom praksom Hoge Raada der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske).
- 20 Iz odluke kojom je upućeno prethodno pitanje proizlazi da, u skladu s tom sudskom praksom, zadaću „budućeg stečajnog upravitelja” određuje sud koji ga imenuje, a prema uputama koje je pružio taj sud ili „budući stečajni sudac” koji je imenovan u tu svrhu. „Buduci stečajni upravitelj” mora, kao i stečajni upravitelj u stečajnom postupku, u fazi koja prethodi stečaju uzeti u obzir

interese svih vjerovnika, ali i društvene interese, uključujući interese koji se odnose na očuvanje radnih mjesta. „Budući stečajni upravitelj”, na isti način kao stečajni upravitelj, odgovara zbog pogreške počinjene u obavljanju svojih dužnosti.

- 21 Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da je sudjelovanje „budućeg stečajnog upravitelja” i „budućeg stečajnog suca” u *pre-packu* ključno jer se oni u pravilu, prilikom kasnijeg otvaranja stečaja, imenuju stečajnim upraviteljem i stečajnim sucem u stečajnom postupku. Također, prilikom obavljanja svojih dužnosti tijekom *pre-packa*, vode računa o zakonskoj zadaći koju će obavljati nakon otvaranja stečaja.
- 22 Stoga su „budući stečajni upravitelj” i „budući stečajni sudac” dužni pripremiti prijenos cijelog ili dijela poduzeća prije stečaja pravne osobe čijoj imovini to poduzeće pripada, uzimajući u obzir interes svih vjerovnika i društvene interese. Nakon otvaranja stečaja, bez obzira na mjeru njihove uključenosti prije stečaja, dužni su kao stečajni upravitelj i stečajni sudac u stečajnom postupku ocijeniti ispunjava li taj prijenos te interese i, ako to nije slučaj, ne provesti navedeni prijenos.
- 23 Ugovor o prijenosu poduzeća pripremljenog u okviru postupka *pre-packa* sklapa se i izvršava tek nakon otvaranja stečaja, kada stečajni upravitelj i stečajni sudac koje imenuje sud raspoložu svojim zakonskim ovlastima. Potonji u pravilu mogu djelovati brzo jer je običaj da se na te dužnosti imenuju oni koji su prethodno bili budući stečajni upravitelj i stečajni sudac.
- 24 Tim se postupkom tako omogućuje da se izbjegne da se nakon otvaranja stečaja cijelo poduzeće ili dio predmetnog poduzeća zatvori, čak i kratko, i da se prijenosom cijelog ili dijela poduzeća koje trajno posluje (*going concern*) dobije bolja cijena prodaje tog poduzeća kako bi se maksimalno namirili vjerovnici.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 25 Koncern Heiploeg (u daljnjem tekstu: stari Heiploeg) sastojao se od više društava koja su obavljala djelatnost trgovine na veliko ribom i morskim plodovima i povezane djelatnosti. Tijekom 2011. i 2012. stari Heiploeg akumulirao je znatne financijske gubitke. Osim toga, Europska je komisija četirima društvima iz tog koncerna u studenome 2013. izrekla novčanu kaznu u iznosu od 27 milijuna eura zbog sudjelovanja u zabranjenom sporazumu.
- 26 S obzirom na ozbiljne financijske teškoće starog Heiploega, nijedna banka nije pristala financirati tu novčanu kaznu. Tako je nakon izricanja novčane kazne ispitana mogućnost primjene *pre-packa*. U tu svrhu više neovisnih društava u odnosu na koncern Heiploeg pozvano je da podnesu ponudu za imovinu starog Heiploega. Budući da se ponuda koju je podnijelo društvo Parlevliet en Van der Plas Beheer BV smatrala najperspektivnijom, pregovori su se nastavili s tim društvom.
- 27 Kao odgovor na zahtjev starog Heiploega, rechtbank Noord-Nederland (Sud za Sjevernu Nizozemsku, Nizozemska) imenovao je 16. siječnja 2014. dva „buduća stečajna upravitelja” i „budućeg stečajnog suca”. Iz dopisa o imenovanju proizlazi da je cilj mjere bio postići što je moguće veći prihod za račun svih vjerovnika i ponuditi mogućnost pripreme prodaje ili reorganizacije na temelju stanja insolventnosti. Sud je podsjetio na to da „budući stečajni upravitelji” i „budući stečajni sudac” u okviru postupka *pre-packa* nemaju nikakvu zakonsku ovlast ili zadaću, ali su dužni poštovati, informirati se i biti obaviješteni te dati svoje mišljenje i, po potrebi, savjete. Pojasnio je da se moraju voditi interesima svih vjerovnika, kao da je stanje

- insolventnosti već proglašeno i, u slučaju kasnijeg stečajnog postupka, izvijestiti o postupku *pre-packa* u javnim izvješćima. Stari Heiploeg bio je dužan u potpunosti surađivati s „budućim stečajnim upraviteljima” i „budućim stečajnim sucem”.
- 28 Dana 27. siječnja 2014. stari Heiploeg je od rechtbanka Noord-Nederland (Sud za Sjevernu Nizozemsku) zatražio da se proglasi stečaj. Sutradan je taj sud prihvatio taj zahtjev i odredio, u svojstvu stečajnog upravitelja i stečajnog suca, osobe koje su prethodno obnašale dužnosti „budućeg stečajnog upravitelja” i „budućeg stečajnog suca”.
- 29 Dva društva koja su činila novi Heiploeg, upisana u sudski registar 21. siječnja 2014., preuzela su većinu poslovnih djelatnosti starog Heiploega. Ugovor o prijenosu imovine, na temelju kojeg se djelatnosti starog Heiploega prenose na novi Heiploeg, sklopljen je 29. siječnja 2014.
- 30 U skladu s tim ugovorom, novi Heiploeg preuzeo je ugovore o radu otprilike dvije trećine zaposlenika starog Heiploega s ciljem da na istom radnom mjestu obavljaju djelatnosti koje su ranije obavljali, pri čemu su na njih primijenili uvjete rada koji su nepovoljniji. Novi Heiploeg stekao je prostore starog Heiploega, koje koristi, te je zadržalo gotovo iste kupce koje je imao stari Heiploeg.
- 31 FNV je podnio žalbu protiv prvostupanjske presude kojom je proglašen stečaj starog Heiploega. Žalbeni sud odbio je svojom presudom žalbu, navodeći da je novi Heiploeg istaknuo, a da mu nitko nije proturječio, da su financijski gubici koje je pretrpio stari Heiploeg i činjenica da banke nisu bile spremne financirati iznos novčane kazne koja je izrečena četirima društvima iz tog koncerna doveli do toga da je stečaj potonjeg koncerna bio neizbježan. Navedeni je sud iz toga zaključio da su ispunjena tri uvjeta za primjenu članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23 i da stoga novi Heiploeg nije bio vezan uvjetima rada koji su se primjenjivali na njegove zaposlenike prije prijenosa. Naime, navedeni je sud smatrao da, kada je novi Heiploeg preuzimao stari Heiploeg, kao prvo, nad starim Heiploegom bio je otvoren stečajni postupak, kao drugo, taj postupak odnosio se na likvidaciju imovine prenositelja i, kao treće, navedeni postupak bio je pod nadzorom javnog tijela.
- 32 FNV je podnio žalbu u kasacijskom postupku Hoge Raadu der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) protiv te presude, istaknuvši da potonja dva uvjeta predviđena tom odredbom nisu ispunjena u slučaju postupka *pre-packa* i da se zbog toga na prijenos starog Heiploega na novi Heiploeg primjenjuju odredbe Direktive 2001/23, tako da se za zaposlenike starog Heiploega trebalo smatrati da su stupili u rad kod novog Heiploega uz zadržavanje svojih uvjeta rada.
- 33 Sud koji je uputio zahtjev navodi da u skladu s člankom 7:663. BW-a prijenos poduzeća automatski podrazumijeva da se na preuzimatelja prenose prava i obveze koje u tom trenutku za to poduzeće kao poslodavca proizlaze iz ugovora o radu zaključenog između njega samog i zaposlenika koji radi u njemu. On navodi da se ta odredba ipak ne primjenjuje na prijenos poduzeća u skladu s člankom 7:666. točkom (a) BW-a, kada je nad poslodavcem otvoren stečaj, a poduzeće pripada stečajnoj masi. Taj sud dodaje da navedene odredbe nacionalnog prava, kojima se prenosi Direktiva 2001/23, treba tumačiti u skladu s tom direktivom.
- 34 Sud koji je uputio zahtjev također podsjeća na to da je glavni cilj postupka *pre-packa* postizanje, tijekom likvidacije dužnikove imovine, najvišeg iznosa namirenja svih vjerovnika, i da provođenje *pre-packa*, osim toga, pridonosi očuvanju dijela radnih mjesta. Usto, pojašnjava da se javni nadzor u stečajnom postupku ne ugrožava postojanjem postupka *pre-packa* prije stečajnog postupka.

- 35 Kad je riječ o glavnom predmetu, sud koji je uputio zahtjev navodi da je točno da je stari Heiploeg podlijegao stečaju, u smislu članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23. Međutim, imajući u vidu sudsku praksu Suda, taj sud izražava sumnje o tome ispunjava li postupak *pre-packa* o kojem je riječ u glavnom postupku druga dva uvjeta predviđena člankom 5. stavkom 1. Direktive 2001/23, tj. može li se smatrati, s jedne strane, da se taj postupak odnosi na likvidaciju imovine starog Heiploega i, s druge strane, da je taj postupak pod nadzorom javnog tijela.
- 36 U tim je okolnostima Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 tumačiti na način da je uvjet prema kojem je , [stečajni ili sličan postupak] u slučaju insolventnosti koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja’ ispunjen u sljedećim slučajevima:
- (a) stečaj prenositelja neizbježan je te je prenositelj stoga stvarno insolventan,
  - (b) cilj stečajnog postupka u skladu s nizozemskim pravom jest ostvarenje najvećeg mogućeg prihoda za sve vjerovnike likvidacijom imovine dužnika, i
  - (c) prijenos (dijela) poduzeća priprema se u tzv. *pre-packu* prije proglašenja stečaja te se provodi tek nakon proglašenja stečaja, pri čemu
  - (d) ,budući stečajni upravitelj’, kojeg imenuje sud, treba se voditi, prije proglašenja stečaja, interesima svih vjerovnika i društvenim interesima, poput interesa za očuvanjem radnih mjesta, a u tome ga treba nadzirati ,budući stečajni sudac’, kojeg također imenuje sud,
  - (e) cilj *pre-packa* jest u kasnijem stečajnom postupku omogućiti likvidaciju kojom će se (dio) poduzeća koji pripada prenositelju i koji trajno posluje (engl. *going concern*) (odnosno dio tog poduzeća) prodati tako da se ostvari najveći mogući prihod za sve vjerovnike i da se po mogućnosti očuvaju radna mjesta, i
  - (f) uređenjem postupka jamči se da je taj cilj doista mjerodavan?
2. Treba li članak 5. stavak 1. [te direktive] tumačiti na način da je ispunjen uvjet prema kojem je [stečajni ili sličan postupak] u slučaju insolventnosti [...] pod nadzorom [...] nadležnog javnog tijela’, ako se prijenos (dijela) poduzeća priprema u *pre-packu* prije proglašenja stečaja, a provodi nakon proglašenja stečaja te
- (a) poštovanje tog uvjeta prije proglašenja stečaja nadziru ,budući stečajni upravitelj’ i ,budući stečajni sudac’, koje imenuje sud, ali koji nemaju pravne ovlasti,
  - (b) ,budući stečajni upravitelj’ u skladu s nizozemskim pravom prije proglašenja stečaja treba se voditi interesima svih vjerovnika i drugim društvenim interesima, poput interesa za očuvanjem radnih mjesta, a u tome ga treba nadzirati ,budući stečajni sudac’,
  - (c) zadaće ,budućeg stečajnog upravitelja’ i ,budućeg stečajnog suca’ ne razlikuju se od zadaća stečajnog upravitelja i stečajnog suca,
  - (d) ugovor na temelju kojeg se poduzeće prenosi i koji je pripremljen tijekom *pre-packa* sklapa se i izvršava tek nakon proglašenja stečaja,
  - (e) sud prilikom proglašenja stečaja može odlučiti imenovati drugog stečajnog upravitelja ili stečajnog suca od predviđenog, i
  - (f) za stečajnog upravitelja i stečajnog suca vrijede isti zahtjevi objektivnosti i neovisnosti kao za stečajnog upravitelja i stečajnog suca u stečajnom postupku kojem nije prethodio *pre-pack* te su oni bez obzira na opseg sudjelovanja prije proglašenja stečaja na temelju svojih pravnih ovlasti obvezni provjeriti je li prijenos (dijela) poduzeća, koji je pripremljen prije proglašenja stečaja, u interesu svih vjerovnika i, ako utvrde da nije, odlučiti da do prijenosa neće doći, pri čemu su i dalje ovlaštteni iz drugih razloga, npr. jer je to protivno drugim društvenim interesima poput važnosti koju ima zapošljavanje, odlučiti da neće doći do prijenosa (dijela) poduzeća pripremljenog prije proglašenja stečaja?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 37 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 tumačiti na način da je uvjet koji se njime predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća u slučaju kada prenositelj podliježe stečajnom postupku ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti „koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja” – ispunjen ako je prijenos cijelog poduzeća ili njegova dijela pripremljen prije otvaranja stečajnog postupka s ciljem likvidacije imovine prenositelja i za vrijeme kojeg je navedeni prijenos proveden, u okviru postupka *pre-packa* čiji je cilj da se tijekom stečajnog postupka omogući likvidacija poduzeća koje trajno posluje (*going concern*) na način da se što je više moguće namire svi vjerovnici i po mogućnosti očuvaju radna mjesta.
- 38 Uvodno valja podsjetiti na to da, kao prvo, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točkama 44. i 45. svojeg mišljenja, uvođenje odstupanja predviđenog člankom 5. stavkom 1. Direktive 2001/23 predstavlja kodifikaciju sudske prakse Suda. Naime, iako Direktiva 77/187 nije sadržavala nikakvu posebnu odredbu u tom pogledu, Sud je, među ostalim, u presudama od 7. veljače 1985., Abels (135/83, EU:C:1985:55), i od 25. srpnja 1991., d’Urso i dr. (C-362/89, EU:C:1991:326), imajući u vidu posebnost koju za socijalno pravo ima stečajno pravo, koje obilježavaju posebni postupci čiji je cilj odvagivanje različitih interesa, osobito interesa različitih kategorija vjerovnika, potvrdio mogućnost odstupanja od primjene sustava pojedinačne zaštite zaposlenika kada poduzeće ili dio prenesenog poduzeća podliježe postupku čiji je cilj likvidacija imovine prenositelja.
- 39 Tako je Sud u točki 25. presude od 7. prosinca 1995., Spano i dr. (C-472/93, EU:C:1995:421), presudio da se Direktiva 77/187 ne primjenjuje na prijenose do kojih je došlo u okviru postupaka s ciljem likvidacije imovine prenositelja, kao što je stečajni postupak o kojem je bila riječ u presudi od 7. veljače 1985., Abels (135/83, EU:C:1985:55), ili postupak prisilne upravne likvidacije talijanskog prava, o kojem je bila riječ u presudi od 25. srpnja 1991., d’Urso i dr. (C-362/89, EU:C:1991:326), iako se ona, nasuprot tomu primjenjivala na prijenos poduzeća koji podliježu postupcima čiji je cilj nastavak djelatnosti poduzeća.
- 40 Važno je pojasniti da je Sud u predmetu u kojem je donesena presuda od 25. srpnja 1991., d’Urso i dr. (C-362/89, EU:C:1991:326), kad je riječ o tome jesu li zaposlenici prilikom prijenosa poduzeća sačuvali prava koja proizlaze iz radnog staža stečenog prije prijenosa, morao odlučiti o nacionalnom propisu koji je predviđao postupak izvanredne uprave poduzeća koji je imao dvije vrste učinaka na potonje. Taj je predmet obilježen činjenicom da, s jedne strane, preneseno poduzeće može biti stavljeno pod sustav prisilne upravne likvidacije čiji su učinci usporedivi s učincima stečaja i, s druge strane, da je to poduzeće, iako je bilo stavljeno pod taj sustav, moglo obavljati svoju djelatnost pod vodstvom upravitelja za razdoblje čiji su načini izračuna bili određeni zakonom. U potonjem slučaju taj upravitelj je trebao predvidjeti program čije je izvršenje trebalo odobriti nadzorno tijelo i koji je u najvećoj mogućoj mjeri i uzimajući u obzir interese vjerovnika, morao uključivati plan restrukturiranja koji je u skladu s glavnim crtama industrijske politike, s posebnom naznakom postrojenja koja treba staviti u pogon i postrojenja koja treba nadopuniti kao i postrojenja i kompleksa poduzeća koja treba prenijeti. Navedeni propis stoga ima različite značajke ovisno o tome odlučuje li se odlukom kojom se nalaže prisilna upravna likvidacija o nastavku poslovanja poduzeća ili ne (presuda od 25. srpnja 1991., d’Urso i dr., C-362/89, EU:C:1991:326, t. 27. do 30.).

- 41 Sud je smatrao da je prvi od tih učinaka usporediv sa stečajem jer se odnosio na likvidaciju dužnikove imovine radi zajedničkog namirenja vjerovnika, tako da prijenose do kojih je došlo u tom okviru treba isključiti iz područja primjene Direktive 77/187 (presuda od 25. srpnja 1991., d'Urso i dr., C-362/89, EU:C:1991:326, t. 31.). Suprotno tomu, smatrao je da je cilj postupka izvanredne uprave, kada je bila riječ o drugom učinku, uglavnom bio taj da se poduzeću osigura ravnoteža koja omogućuje da se osigura njegovo poslovanje u budućnosti. Gospodarski i socijalni cilj koji se tako želi postići ne može, naime, objasniti ni opravdati to da, kada je dotično poduzeće predmet potpunog ili djelomičnog prijenosa, njegovim zaposlenicima budu uskraćena prava koja im priznaje ta direktiva pod uvjetima koje ona utvrđuje (presuda od 25. srpnja 1991., d'Urso i dr., C-362/89, EU:C:1991:326, t. 32.).
- 42 Kao drugo, valja utvrditi da prvo pitanje sadržava činjenične i postupovne elemente koji, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, ili nisu bili navedeni u odluci kojom je upućen zahtjev za prethodnu odluku povodom kojeg je donesena presuda od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr. (C-126/16, EU:C:2017:489), ili nisu postojali u predmetu u kojem je donesena ta presuda te im se stoga protivi prenošenje odgovora koji je Sud dao u navedenom predmetu na glavni predmet.
- 43 Sud je u točki 47. te iste presude, među ostalim, presudio da članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 zahtijeva da stečajni postupak ili sličan postupak u slučaju insolventnosti bude pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja te je podsjetio na to da, u skladu s njegovom sudskom praksom, taj uvjet ne ispunjava postupak čiji je cilj nastavak djelatnosti dotičnog poduzeća.
- 44 Sud je dodao, u pogledu razlika između tih dviju vrsta postupaka, da postupak ima za cilj nastavljavanje aktivnosti, ako nastoji očuvati operativnu narav poduzeća ili njegovih održivih jedinica. Suprotno tomu, postupci čiji je cilj likvidacija imovine žele maksimizirati zajedničko namirenje vjerovnika. Iako nije isključeno da između tih dvaju ciljeva koje ostvaruje određeni postupak može postojati stanovito preklapanje, glavni cilj postupka kojim se nastoji nastaviti aktivnost poduzeća ostaje, u svakom slučaju, očuvanje dotičnog poduzeća (presuda od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr., C-126/16, EU:C:2017:489, t. 48.).
- 45 S obzirom na obilježja postupka *pre-packa* koja je iznio sud koji je uputio zahtjev u predmetu u kojem je donesena presuda od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr. (C-126/16, EU:C:2017:489), osobito zbog činjenice da je cilj tog postupka bio izbjeći iznenadni prekid djelatnosti dotičnog poduzeća na dan proglašenja stečaja, kako bi se očuvala ekonomska vrijednost navedenog poduzeća i radna mjesta, Sud je u točki 50. te presude smatrao, pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev, da se navedeni postupak u konačnici nije odnosio na likvidaciju dotičnog poduzeća, tako da se gospodarskim i socijalnim ciljem koji se njime želio postići ne može, naime, objasniti ni opravdati to da su, kada je dotično poduzeće bilo predmet potpunog ili djelomičnog prijenosa, njegovim zaposlenicima uskraćena prava koja im priznaje Direktiva 2001/23.
- 46 Suprotno činjenicama o kojima je riječ u navedenom predmetu, u ovom predmetu sud koji je uputio zahtjev navodi da je, kad je predmetni postupak *pre-packa* bio pokrenut, insolventnost prenositelja bila neizbježna i da su se i stečajni postupak i postupak *pre-packa* koji mu je prethodio odnosili na likvidaciju imovine prenositelja, pri čemu je stečaj uostalom bio proglašen. Taj sud navodi da je glavni cilj svih tih postupaka koji su doveli do te likvidacije bio postići najveći mogući prihod za sve vjerovnike.

- 47 Također je nesporno da je u ovom slučaju do prijenosa predmetnog poduzeća došlo za vrijeme stečajnog postupka čiji je cilj bio likvidirati svu imovinu starog Heiploega, odnosno poduzeća prenositelja.
- 48 U tom pogledu valja utvrditi da, s obzirom na to da članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 razlikuje pojmove „prenositelj” i „poduzeće”, „pogon” ili „dio poduzeća ili pogona” koji pripada navedenom prenositelju, valja razlikovati sveukupnu gospodarsku djelatnost prenositelja od pojedinačnih djelatnosti različitih subjekata koji se nalaze među njegovom imovinom koju treba likvidirati.
- 49 Iz teksta članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23 proizlazi da područje primjene te odredbe i prema tome odstupanje koje ona predviđa nije ograničeno na poduzeća, pogone ili dijelove poduzeća ili pogona koji su definitivno prestali s radom prije prijenosa ili nakon prijenosa.
- 50 Naime, taj članak 5. stavak 1., s obzirom na to da predviđa da se prava i obveze prenositelja, koji na dan prijenosa proizlaze iz postojećeg ugovora o radu ili radnog odnosa, ne prenose na preuzimatelja kada su ispunjeni uvjeti utvrđeni u toj odredbi, podrazumijeva da se poduzeće ili dio poduzeća koji je još uvijek aktivan mora moći prenijeti uz istodobno uživanje odstupanja predviđenog navedenom odredbom. Na taj način, Direktivom 2001/23 sprečava se opasnost da će predmetno poduzeće, pogon ili dio poduzeća ili pogona izgubiti vrijednost prije nego što preuzimatelj u okviru stečajnog postupka pokrenutog s ciljem likvidacije imovine prenositelja preuzme dio imovine i/ili djelatnosti prenositelja koji se smatra održivim. Cilj je te iznimke stoga otkloniti ozbiljnu opasnost od smanjenja, na općem planu, vrijednosti prenesenog poduzeća ili životnih i radnih uvjeta radnika koje bi bilo protivno ciljevima Ugovora (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 1991., d’Urso i dr., C-362/89, EU:C:1991:326, t. 31. i navedenu sudsku praksu).
- 51 To tumačenje članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23 ne dovodi u pitanje činjenica da je prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona proveden tijekom stečajnog postupka ili sličnog postupka u slučaju insolventnosti koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja, pripremljen prije pokretanja tog postupka, s obzirom na to da se ta odredba ne odnosi na razdoblje koje prethodi otvaranju predmetnog stečajnog postupka ili postupka u slučaju insolventnosti. Tu tvrdnju potvrđuje stavak 2. tog članka 5., iz kojeg jasno proizlazi da se njime predviđene iznimke odnose na slučajeve u kojima se članci 3. i 4. te direktive primjenjuju na prijenos proveden „za vrijeme” postupka u slučaju insolventnosti pokrenutog u odnosu na prenositelja.
- 52 Stoga, kada je glavni cilj postupka *pre-packa* nakon kojeg slijedi stečajni postupak postizanje, nakon utvrđenja insolventnosti prenositelja i njegove likvidacije, namirenja njegovih vjerovnika u najvećoj mogućoj mjeri, ti postupci, u načelu, zajedno ispunjavaju drugi uvjet postavljen člankom 5. stavkom 1. Direktive 2001/23.
- 53 U tom pogledu u svakoj situaciji valja provjeriti je li cilj postupka *pre-packa* i predmetnog stečajnog postupka likvidacija poduzeća zbog utvrđene insolventnosti prenositelja, a ne samo njegova reorganizacija. Osim toga, treba utvrditi ne samo da je glavni cilj tih postupaka maksimizirati zajedničko namirenje svih vjerovnika, nego i da provedba likvidacije prijenosom poduzeća koje trajno posluje (*going concern*) ili njegova dijela, kako je pripremljen u postupku *pre-packa* i proveden nakon stečajnog postupka, omogućuje postizanje tog glavnog cilja. Stoga je cilj primjene postupka *pre-packa*, radi likvidacije društva, da se stečajnom upravitelju i stečajnom sucu koje je imenovao sud nakon otvaranja stečaja omogući da povećaju vjerojatnost namirenja vjerovnika.

- 54 Međutim, iz spisa kojim Sud raspolaze proizlazi da je predmetni postupak *pre-packa* uređen samo pravilima sudske prakse i da njegova primjena od strane različitih nacionalnih sudova nije ujednačena, tako da je on, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 83. svojeg mišljenja, izvor pravne nesigurnosti. No, u takvim se okolnostima ne može smatrati da se postupkom *pre-packa* utvrđenog sudskom praksom suda koji je uputio zahtjev provodi iznimka iz članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23 niti se ispunjava zahtjev pravne sigurnosti.
- 55 Iz toga slijedi da, neovisno o razmatranjima iz točaka 47. do 53. ove presude, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 treba tumačiti na način da je uvjet koji predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća kad prenositelj podliježe stečajnom ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti „koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja” – ispunjen kada je prijenos cijelog ili dijela poduzeća pripremljen prije otvaranja stečajnog postupka s ciljem likvidacije imovine prenositelja i za vrijeme kojeg je navedeni prijenos proveden, u okviru postupka *pre-packa* čiji je glavni cilj da se u stečajnom postupku likvidacijom poduzeća koje trajno posluje u najvećoj mogućoj mjeri namire svi vjerovnici i po mogućnosti očuvaju radna mjesta, pod uvjetom da je takav postupak *pre-packa* uređen zakonskim ili regulatornim odredbama.

Drugo pitanje

- 56 Drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 tumačiti na način da je uvjet koji predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća, pogona, dijela poduzeća ili pogona kada je stečajni ili slični postupak u slučaju insolventnosti kojem prenositelj podliježe „pod nadzorom [...] nadležnog javnog tijela” – ispunjen kada je prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona pripremljen u okviru postupka *pre-packa* koji je prethodio proglašenju stečaja, od strane „budućeg stečajnog upravitelja”, pod nadzorom „budućeg stečajnog suca”, i kada je ugovor o tom prijenosu sklopljen i proveden nakon proglašenja stečaja čiji je cilj likvidacija imovine prenositelja.
- 57 Kako bi se odgovorilo na to pitanje, valja podsjetiti na to da, kao što je to Sud istaknuo u svojoj presudi od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr. (C-126/16, EU:C:2017:489, t. 53.), i kao što je to potvrdio sud koji je uputio zahtjev, postupak *pre-packa* koji prethodi otvaranju stečaja s ciljem likvidacije imovine prenositelja ima uporište u sudskoj praksi i nije utemeljen na nizozemskom zakonodavstvu ili propisima.
- 58 Konkretno, kad je riječ o postupku *pre-packa* o kojem je bila riječ u predmetu u kojem je donesena presuda od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr. (C-126/16, EU:C:2017:489), Sud je, na temelju spisa koji mu je bio podnesen, presudio, u točki 54. te presude, da taj postupak nije bio pod nadzorom nadležnog suda, nego je njime upravljala uprava poduzeća koja je vodila pregovore i donosila odluku o prodaji poduzeća u stečaju. U točki 55. navedene presude ocijenio je da „budući stečajni upravitelj” i „budući stečajni sudac” formalno nemaju nikakvu ovlast i da nisu podvrgnuti nikakvom nadzoru javnog tijela. Osim toga, smatrao je da stečajni sudac, s obzirom na to da neposredno nakon otvaranja stečajnog postupka daje odobrenje za prijenos pripremljen za vrijeme postupka *pre-packa*, prije pokretanja tog postupka mora biti obaviješten i pristati na prijenos. Sud je iz toga u točki 57. iste presude zaključio da bi, uzimajući u obzir ta obilježja, postupak *pre-packa* o kojem je riječ u tom predmetu mogao uvelike lišiti njegova sadržaja svaki eventualni nadzor nad stečajnim postupkom od strane nadležnog javnog tijela te stoga ne ispunjava uvjet nadzora takvog tijela iz članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23.

- 59 U ovom slučaju valja utvrditi da sud koji je uputio zahtjev – koji podsjeća na to da „budući stečajni upravitelj” i „budući stečajni sudac”, iako ih je imenovao sud, nemaju nikakvu zakonsku ovlast kada obavljaju svoje dužnosti tijekom postupka *pre-packa* – u odluci kojom je upućeno prethodno pitanje navodi različite elemente koji mogu dovesti u pitanje ocjenu koju je Sud iznio u točki 57. presude od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr. (C-126/16, EU:C:2017:489), tako da se ta ocjena ne bi mogla primijeniti u okviru glavnog predmeta.
- 60 Konkretno, valja istaknuti da se, prema mišljenju tog suda, položaj i dužnosti „budućeg stečajnog upravitelja”, koje definira sud koji ga imenuje ili koje su definirane uputama „budućeg stečajnog suca”, koji je imenovan u tu svrhu, ne razlikuju znatno od položaja i dužnosti stečajnog upravitelja u stečajnom postupku. „Budući stečajni upravitelj” mogao bi se, na isti način kao i stečajni upravitelj, smatrati odgovornim za pogrešku pri obavljanju svojih dužnosti te se njegova osobna odgovornost ocjenjuje na temelju istih kriterija kao što su oni koji se primjenjuju na stečajnog upravitelja. „Budući stečajni sudac”, kao i stečajni sudac u stečajnom postupku, osigurava nadzor, tijekom postupka *pre-packa* koji prethodi stečaju, „budućeg stečajnog upravitelja” kako ne bi prekoračio svoje ovlasti i kako bi postupio u interesu svih vjerovnika. Sud koji je imenovao „budućeg stečajnog upravitelja” i „budućeg stečajnog suca” u slučaju kasnijeg stečajnog postupka nadzire jesu li te osobe slijedile sve naznake koje su im dane i, ako nisu, imenuje druge osobe kao stečajne upravitelje i stečajnog suca u trenutku otvaranja stečaja.
- 61 Navedeni sud pojašnjava da u glavnom predmetu, iako je ugovor na temelju kojeg je preneseno poduzeće bio pripremljen tijekom postupka *pre-packa*, taj ugovor još nije bio sklopljen u trenutku u kojem je proglašen stečaj starog Heiploega. Međutim, nakon otvaranja stečajnog postupka stečajni upravitelji i stečajni sudac koji su bili zaduženi za provođenje stečajnog postupka te ih je imenovao sud u tu svrhu imali su zakonske ovlasti u tom smislu i na njih su se primjenjivali isti zahtjevi objektivnosti i neovisnosti kao što su oni koji se primjenjuju na stečajnog upravitelja i stečajnog suca imenovane u stečajnom postupku kojem nije prethodio postupak *pre-packa*. Stoga su bili dužni ocijeniti je li prijenos održivih jedinica starog Heiploega, koji je pripremljen prije stečaja, bio proveden u interesu svih vjerovnika. Slijedom toga, provedba postupka *pre-packa*, poput onog o kojem je riječ u glavnom predmetu, ne utječe na nadzor koji će naknadno u stečajnom postupku provesti nadležno javno tijelo, odnosno stečajni upravitelj i stečajni sudac, kako je taj nadzor predviđen Fw-om.
- 62 U tom pogledu valja utvrditi da, s obzirom na to da „budućeg stečajnog upravitelja” i „budućeg stečajnog suca” imenuje nadležni sud za postupak *pre-packa* i da taj sud ne samo da određuje njihove dužnosti nego obavlja, prilikom kasnijeg otvaranja stečajnog postupka, nadzor nad njihovim izvršavanjem, pri čemu odlučuje hoće li te iste osobe imenovati kao stečajnog upravitelja i stečajnog suca, već samim time postoji nadzor „budućeg stečajnog upravitelja” i „budućeg stečajnog suca” od strane nadležnog javnog tijela.
- 63 Tu ocjenu potvrđuje činjenica, s jedne strane, da se prijenos koji je pripremljen tijekom postupka *pre-packa* provodi tek nakon otvaranja stečajnog postupka, s obzirom na to da stečajni upravitelj i stečajni sudac mogu odbiti provesti taj prijenos ako smatraju da je protivan interesima vjerovnika prenositelja čija imovina treba biti likvidirana. S druge strane, kao što to proizlazi iz spisa kojim raspolaže Sud, „budući stečajni upravitelj” ne samo da mora izvijestiti o svojem upravljanju pripremnom fazom u stečajnom izvješću, nego i može biti odgovoran pod istim uvjetima kao stečajni upravitelj. Štoviše, nesporno je da se intervencija „budućeg stečajnog upravitelja” u postupku *pre-packa* provodi pod nadzorom „budućeg stečajnog suca” i, prema tome, nadležnog

suda, pri čemu potonji može, ako smatra da „budući stečajni upravitelj” nije postupio u skladu sa zadaćom koju mu je povjerio sud, zamijeniti tog stečajnog upravitelja drugom osobom ili se protiviti okončanju postupka *pre-packa*.

- 64 Također valja pojasniti da, kako bi se osigurale dužnosti koje su im povjerene u okviru postupka *pre-packa* kao i u okviru stečajnog postupka, „budući stečajni upravitelj” i „budući stečajni sudac” moraju od pripreme faze stečaja koju predstavlja postupak *pre-packa*, provesti ocjenu različitih slučajeva prijenosa i ispitati ugovor o prijenosu koji će eventualno biti pozvani odobriti i provesti prilikom otvaranja stečajnog postupka. Slijedom toga, vrijeme koje je proteklo između pokretanja stečajnog postupka i potpisivanja ugovora pripremljenog u okviru postupka *pre-packa* ne može se kao takvo zadržati kao kriterij za ocjenu je li nadležno javno tijelo u tom pogledu moglo izvršiti predviđeni nadzor.
- 65 Prema tome, treba smatrati da se činjenica da je prijenos cijelog ili dijela poduzeća u okviru postupka *pre-packa* koji je prethodio otvaranju stečaja pripremio „budući stečajni upravitelj” pod nadzorom „budućeg stečajnog suca” ne protivi tomu da je ispunjen treći uvjet iz članka 5. stavka 1. Direktive 2001/23.
- 66 S obzirom na prethodna razmatranja, na drugo pitanje valja odgovoriti da članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 treba tumačiti na način da je uvjet koji predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća, pogona, dijela poduzeća ili pogona kada je stečajni ili slični postupak u slučaju insolventnosti kojem prenositelj podliježe „pod nadzorom [...] nadležnog javnog tijela” – ispunjen kada je prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona pripremljen u okviru postupka *pre-packa* koji je prethodio proglašenju stečaja, od strane budućeg stečajnog upravitelja”, pod nadzorom „budućeg stečajnog suca”, i kada je ugovor o tom prijenosu sklopljen i proveden nakon proglašenja stečaja čiji je cilj likvidacija imovine prenositelja, pod uvjetom da je takav postupak *pre-packa* uređen zakonskim ili regulatornim odredbama.

Troškovi

- 67 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) odlučuje:

- 1. Članak 5. stavak 1. Direktive Vijeća 2001/23/EZ od 12. ožujka 2001. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona, treba tumačiti na način da je uvjet koji predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća kad prenositelj podliježe stečajnom ili sličnom postupku u slučaju insolventnosti „koji je pokrenut s ciljem likvidacije imovine prenositelja” – ispunjen kada je prijenos cijelog ili dijela poduzeća pripremljen prije otvaranja stečajnog postupka s ciljem likvidacije imovine prenositelja i za vrijeme kojeg je navedeni prijenos proveden, u okviru postupka *pre-packa* čiji je glavni cilj da se u stečajnom postupku likvidacijom poduzeća koje trajno posluje u najvećoj mogućoj mjeri namire svi vjerovnici i po mogućnosti očuvaju radna mjesta, pod uvjetom da je takav postupak *pre-packa* uređen zakonskim ili regulatornim odredbama.**

2. Članak 5. stavak 1. Direktive 2001/23 treba tumačiti na način da uvjet koji predviđa – prema kojem se članci 3. i 4. te direktive ne primjenjuju na prijenos poduzeća, pogona, dijela poduzeća ili pogona kada je stečajni ili slični postupak u slučaju insolventnosti kojem prenositelj podliježe „pod nadzorom [...] nadležnog javnog tijela” – ispunjen kada je prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona pripremljen u okviru postupka *pre-packa* koji je prethodio proglašenju stečaja, od strane budućeg stečajnog upravitelja”, pod nadzorom „budućeg stečajnog suca”, i kada je ugovor o tom prijenosu sklopljen i proveden nakon proglašenja stečaja čiji je cilj likvidacija imovine prenositelja, pod uvjetom da je takav postupak *pre-packa* uređen zakonskim ili regulatornim odredbama.

Potpisi